

ansvar – også med hensyn til frihedsstraf – uden at indhente tilladelse fra den anmodede medlemsstat.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan det imidlertid være vanskeligt på forhånd at overskue de tilfælde, hvor der kan være grund til at tage forbehold om, at Danmark skal meddele udtrykkeligt samtykke til forfølgning for andre strafbare handlinger end den, der er sket udlevering for.

Kravet om, at justitsministeren skal give tilladelse, indebærer i øvrigt også den retsgaranti for den udleverede, at den pågældende kan forlange spørgsmålet prøvet ved domstolene, jf. udleveringslovens § 20, stk. 5.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at afgive erklæring med henblik på at udnytte reglerne om formodet samtykke i artikel 11.

For så vidt angår spørgsmålet om videreudlevering til en anden medlemsstat uden tilladelse fra det anmodede land, følger det bl.a. af den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt., at videreudlevering til en tredje medlemsstat kan ske uden justitsministerens tilladelse, hvis den udleverede i forbindelse med samtykke til udlevering fra Danmark til den begærende medlemsstat har meddelt samtykke til at blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for. Efter EU-udleveringskonventionens artikel 12 skal videreudlevering uden tilladelse fra det anmodede land endvidere kunne ske, hvis den udleverede i det begærende land giver samtykke til videreudleveringen. Det foreslås på den baggrund, at der heller ikke kræves tilladelse fra justitsministeren til videreudlevering til en tredje medlemsstat, hvis den pågældende har meddelt samtykke til videreudlevering i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket. Ved tiltrædelsen vil Danmark i overensstemmelse hermed afgive erklæring efter bestemmelsen i EU-udleveringskonventionens artikel 12, stk. 2.

Om indholdet af de foreslåede bestemmelser henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 10 a i lovforslagets § 1, nr. 5.

8. Øvrige bestemmelser i EU-udleveringskonventionen

Af artikel 4 i EU-udleveringskonventionen fremgår, at udlevering ikke kan afslås med henvisning til, at udleveringsbegæringen bygger på en beslutning om frihedsberøvelse, der indebærer, at den udleverede i den begærende medlemsstat skal frihedsberøves et andet sted end i et fængsel. Udleveringsloven indeholder ikke bestemmelser vedrørende det sted, hvor den udleverede skal frihedsberøves, og gen-

nemførelse af artikel 4 kræver derfor ikke lovændring.

I artikel 13-16 er fastsat forskellige bestemmelser om fremgangsmåden ved medlemsstaternes behandling af sager om udlevering.

Artikel 13 indeholder bestemmelser om angivelse af den centrale myndighed, der skal forestå behandlingen af begæringer om udlevering efter EU-udleveringskonventionen, og om anvendelse af telefax m.v. ved fremsendelse af dokumenter. I artikel 14 er fastsat bestemmelser, der giver mulighed for at anvende en forenklet fremgangsmåde, når der opstår behov for at indhente supplerende oplysninger, idet anmodninger herom kan fremsættes direkte over for den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat. Artikel 15 indeholder bestemmelser, der indebærer en forenkling af kravene vedrørende konstatering af ægtheden af de dokumenter, der indgår i en begæring om udlevering.

Artikel 16 indeholder bestemmelser om transit, dvs. spørgsmålet om tilladelse fra en medlemsstat til at lade en person rejse gennem medlemsstatens territorium i forbindelse med udlevering fra en medlemsstat til en anden, og indebærer en forenkling af fremgangsmåden ved indhentelse af tilladelse til transit. Bestemmelsen skal også ses i sammenhæng med de bestemmelser, der lempet betingelserne for udlevering, idet tilladelse til transit ikke kan nægtes i videre omfang end tilladelse til udlevering kunne være nægtet efter konventionens bestemmelser, jf. artikel 16, litra d.

Bestemmelserne i EU-udleveringskonventionens artikel 13-16 retter sig hovedsageligt mod den praktiske fremgangsmåde ved behandlingen af begæringer om udlevering. Gennemførelsen af de pågældende bestemmelser kræver derfor ikke lovgivning.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør den praktiske fremgangsmåde ved behandlingen af begæringer om udlevering fra Danmark til en anden EU-medlemsstat forenkles mest muligt. Justitsministeriet finder derfor, at der i forbindelse med tiltrædelsen af konventionen bør afgives erklæring i medfør af artikel 14, således at der skabes mulighed for, at de kompetente myndigheder i andre medlemsstater kan rette henvendelse direkte til de relevante myndigheder i Danmark, når der opstår behov for at indhente supplerende oplysninger.

For så vidt angår transit bemærkes, at det allerede i udleveringslovens § 21, stk. 1, er fastsat, at justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil, kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget, hvis bestemmelserne i § 2 (om forbud mod udlevering af danske statsborgere) eller §§ 4-6 (om forbud mod udlevering for